

บทสรุป

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อหาค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนของนักเรียนต่อสมัยการศึกษา คำนวณค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาล ค่าวัสดุฝึกที่รัฐบาลไทยควรจ่ายให้แก่ นักเรียน ค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชน และเพื่อเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายเฉลี่ยฝ่ายเอกชนต่อคนของนักเรียนตามประเภทค่าใช้จ่ายและแผนกวิชา

การรวบรวมข้อมูลค่านักเรียนค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาล รวบรวมโดยตรงจากแผนกบัญชีและการเงิน ของกองส่งเสริมอาชีพ กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และรวบรวมเพิ่มเติมจากรายงานประจำปี กรมอาชีวศึกษา ปี พ.ศ. 2513 โดยแบ่งค่าใช้จ่ายออกเป็น เงินงบประมาณแผ่นดิน เงินช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกา และเงินทุนสมทบของรัฐบาลไทย สำหรับค่าใช้จ่ายประเภทยานพาหนะ วัสดุ อุปกรณ์ ซึ่งเป็นเงินช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกา คิดเฉพาะค่าเสื่อมราคา ร้อยละ 10 ต่อปี ข้อมูลค่านักเรียนที่รัฐบาลไทยควรจ่ายให้แก่ นักเรียนรวบรวมจากแบบสอบถามที่ให้ครูฝึกแผนกวิชาต่าง ๆ 9 แผนกวิชา จำนวน 72 คน เป็นผู้ตอบ ส่วนค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชนรวบรวมจากแบบสอบถามของนักเรียน โดยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนจากนักเรียนโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่สมัยแรกของปีการศึกษา 2514 ภาคละ 2 โรงเรียน รวม 8 โรงเรียน สุ่มตัวอย่างมาแผนกวิชาละ 25 คน รวม 9 แผนกวิชา คือ แผนกวิชาช่างเครื่องยนต์ แผนกวิชาช่างวิทยุ แผนกวิชาช่างไฟฟ้า แผนกวิชาช่างเชื่อมโลหะ แผนกวิชาช่างตัดเสื้อชาย แผนกวิชาช่างตัดเสื้อสตรี แผนกวิชาช่างคัลคัมและเสริมสวย แผนกวิชาช่างอาหารและขนม แผนกวิชาพิมพ์ดีด ได้ตัวอย่างประชากรนักเรียนจำนวน 225 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาล ค่าวัสดุฝึก และค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชนต่อคนต่อสมัยการศึกษา โดยวิธีหามัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ทดสอบความแตกต่างของค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชน โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวน

ชนิด 2 ตัวประกอบ (Analysis of Variance, Two Factor Designs) ใช้วิธี
ของดังก์ัน (Duncan's New Multiple Range Test) ทดสอบความแตกต่างระหว่าง
ค่าใช้จ่ายเฉลี่ย ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05

ผลการวิจัย

1. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อสมัยการศึกษาของนักเรียนด้านค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาล
ประมาณ 845 บาท แยกเป็น

เงินงบประมาณ ประมาณ 373 บาท ลำดับประเภทค่าใช้จ่ายจากมากไป
หาน้อยได้ดังนี้ เงินเดือน 154 บาท ค่าตอบแทน 83 บาท ค่าวัสดุฝึก 75 บาท
ค่าใช้สอย 29 บาท ค่าจ้างประจำ 14 บาท ค่าจ้างชั่วคราว 12 บาท ค่าครุภัณฑ์
6 บาท

เงินช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกา ประมาณ 203 บาท
ลำดับประเภทค่าใช้จ่ายจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ค่ายานพาหนะ วัสดุ อุปกรณ์
(ค่าเสื่อมราคา) 121 บาท เงินทุนการศึกษา 59 บาท ค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญ 23 บาท

เงินทุนสมทบของรัฐบาลไทย ประมาณ 269 บาท แบ่งเป็นเงินจ่ายตาม
ข้อตกลง 264 บาท และค่าใช้จ่ายสำหรับผู้เชี่ยวชาญ 5 บาท

อัตราส่วนค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนจากเงินงบประมาณต่อเงินช่วยเหลือจาก
องค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกาคือ เงินทุนสมทบของรัฐบาลไทยประมาณ 1.8:1.0: 1.3

2. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อสมัยการศึกษาของนักเรียนด้านวัสดุฝึกที่รัฐบาลไทย
ควรจ่ายให้แก่ักเรียนประมาณ 355 บาท และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของแต่ละแผนกวิชา เรียง
จากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ ช่างเชื่อมโลหะ 691 บาท ช่างวิทยุ 612 บาท ช่าง -
เครื่องยนต์ 588 บาท ช่างไฟฟ้า 574 บาท ช่างคัตดมและเสริมสวย 354 บาท
ช่างตัดเสื้อสตรี 203 บาท ช่างอาหารและขนม 191 บาท ช่างคัตเสื้อผ้าชาย 136 บาท
พิมพ์คัต 74 บาท

3. ค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่อสมัยการศึกษาของนักเรียนด้านค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชน ประมาณ 1,554 บาท และค่าใช้จ่ายเฉลี่ยของแต่ละแผนกวิชา เรียงจากมากไปหาน้อย ได้ดังนี้ ข่างตัดเสื้อชาย 1,845 บาท ข่างวิทยุ 1,763 บาท ข่างไฟฟ้า 1,705 บาท ข่างตัดเสื้อสตรี 1,678 บาท ข่างอาหารและขนม 1,458 บาท ข่างเชื่อม โลหะ 1,436 บาท พิมพ์ดีด 1,403 บาท ข่างตัดผมและเสริมสวย 1,353 บาท ข่างเครื่องยนต์ 1,340 บาท

4. โดยเฉลี่ยแล้วค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชนของนักเรียนแต่ละประเภทของค่าใช้จ่าย แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 นักเรียนเสียค่าอาหารประจำวันเฉลี่ยสูงสุด คือประมาณ 541 บาท เสียค่าวัสดุฝึกที่นักเรียนซื้อใช้เองเฉลี่ยรองลงมา คือประมาณ 215 บาท และเสียค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด ค่าบริการส่วนตัว เฉลี่ยต่ำสุด คือประมาณ 71 บาท และ 75 บาท ตามลำดับ

5. โดยเฉลี่ยแล้วค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชนของนักเรียนแต่ละแผนกวิชาแตกต่างกัน ที่ระดับความมีนัยสำคัญ .05 นักเรียนแผนกวิชาข่างตัดเสื้อชาย ข่างวิทยุ ข่างไฟฟ้า ข่างตัดเสื้อสตรี เสียค่าใช้จ่ายเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนแผนกวิชาข่างอาหารและขนม ข่างเชื่อมโลหะ พิมพ์ดีด ข่างตัดผมและเสริมสวย ข่างเครื่องยนต์

6. ในด้านค่าวัสดุฝึกที่นักเรียนซื้อใช้เอง นักเรียนแผนกข่างตัดเสื้อสตรี ข่างตัดเสื้อชาย ใช้จ่ายเฉลี่ยสูงสุด คือประมาณ 655 บาท และ 602 บาท ตามลำดับ แผนกข่างอาหารและขนมรองลงมา คือประมาณ 333 บาท และนักเรียนแผนกวิชาพิมพ์ดีด ข่างเครื่องยนต์ ข่างตัดผมและเสริมสวย ข่างเชื่อมโลหะ ใช้จ่ายเฉลี่ยต่ำสุด คือ ประมาณ 17 บาท 24 บาท 36 บาท และ 44 บาท ตามลำดับ

การอภิปรายผลการวิจัย

1. ค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาลด้านเงินงบประมาณ ค่าใช้จ่ายประเภทเงินเคื่อน มีค่าเฉลี่ยสูงกว่ารายจ่ายประเภทอื่น ซึ่งตรงกับผลการวิจัยของกองวางแผนการศึกษา¹

¹ คุนยที่ 1, หน้า 11.

และอาวุช วัฒนสิน² แสดงว่าโรงเรียนส่วนใหญ่จะต้องเสียค่าใช้จ่ายเป็นค่าจ้างครูมากกว่ารายจ่ายประเภทอื่น

2. ผลการวิจัยนี้ปรากฏว่า ค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาลประมาณสมัยการศึกษาละ 845 บาทต่อคน เมื่อเปรียบเทียบกับค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาลที่ใช้ในการผลิตนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นผลการวิจัยของ มานีนวล จันส์ัญชัย³ ประมาณปีละ 10,165 บาทต่อคน หรือประมาณสมัยการศึกษาละ 4,235 บาท การผลิตนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิค 1 คน ในเวลา 5 เดือนใช้เงินประมาณ 5 เท่าของการผลิตนักเรียนโรงเรียนฝึกฝนอาชีพจำนวนเท่ากัน ฉะนั้นการลงทุนเพื่อการผลิตนักเรียนโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่จึงไม่สูงเกินไปนัก ควรที่รัฐบาลจะได้พิจารณาเรื่องนี้เป็นกรณีพิเศษ

3. เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนระหว่างค่าใช้จ่ายเฉลี่ยต่อคนต่องบประมาณ (ประมาณ 373 บาท) ต่อเงินช่วยเหลือขององค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกา (ประมาณ 203 บาท) ต่อเงินทุนสมทบของรัฐบาลไทย (ประมาณ 269 บาท) ประมาณ 1.8 : 1.0 : 1.3 จะเห็นได้ว่าค่าใช้จ่ายจากเงินงบประมาณสูงสุด รองลงมาเป็นเงินทุนสมทบของรัฐบาลไทย ที่เป็นเช่นนั้นเพราะรายจ่ายทั้งสองประเภทแรกเป็นค่าใช้จ่ายขาดทั้งก่อน ส่วนเงินช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกามีบางส่วนของการใช้จ่ายคิดเฉพาะค่าเสื่อมราคาเท่านั้น ถ้าเป็นยอดเงินที่ใช้จ่ายจริงตลอดปี พ.ศ. 2510 ถึงปี พ.ศ. 2513 จะได้ดังนี้คือ เงินงบประมาณ 18,065,085 บาท⁴ เงินช่วยเหลือจากองค์การยูนิเซฟแห่งสหรัฐอเมริกา 62,083,000 บาท⁵ เงินทุนสมทบของรัฐบาลไทย 12,705,510 บาท⁶ คิดเป็นอัตราส่วน 1.4 : 4.9 : 1.0

²อาวุช วัฒนสิน, เรื่องเคิม, หน้า 16.

³มานีนวล จันส์ัญชัย, เรื่องเคิม, หน้า 38.

⁴กองส่งเสริมอาชีพ กรมอาชีวศึกษา, "บัญชีรายจ่ายจากเงินงบประมาณ พ.ศ. 2510 - 2513."

⁵กรมอาชีวศึกษา, รายงานประจำปี 2513, เรื่องเคิม, หน้า 25.

⁶เรื่องเดียวกัน หน้าเดียวกัน.

4. การที่โรงเรียนจะต้องเสียค่าวัสดุฝึกให้แก่นักเรียนแผนกวิชาช่างเชื่อมโลหะ สูงกว่าแผนกวิชาอื่น คือประมาณคนละ 691 บาท อาจเป็นเพราะโรงเรียนต้องอาศัย นักเรียนช่างเชื่อมโลหะช่วยสร้างโต๊ะ เก้าอี้ เครื่องใช้ต่าง ๆ ใช้ในโรงเรียน ซึ่งเป็นวิธีการที่เป็นประโยชน์ต่อการฝึกงานของนักเรียนมากทางหนึ่ง แต่โรงเรียนต้องเสีย ค่าวัสดุฝึกเพิ่มขึ้น

5. ค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชนต่อกันต่อสมัยการศึกษา ประมาณ 1,554 บาท สูงกว่า ค่าใช้จ่ายฝ่ายรัฐบาลซึ่งจะตองใช้จ่ายประมาณ 845 บาท และเนื่องจากค่าใช้จ่าย เอกชนเป็นค่าใช้จ่ายที่นักเรียนต้องใช้จ่ายตลอดเวลา 5 เดือน นักเรียนจะต้องเสียค่า ใช้จ่ายประมาณคนละ 311 บาทต่อเดือน นับว่าเป็นค่าใช้จ่ายที่ค่อนข้างสูงสำหรับผู้ที่ อยู่ในชนบท

6. แผนกวิชาช่างตัดเสื้อชายและช่างตัดเสื้อสตรี รัฐบาลไม่ได้ซื้อวัสดุฝึกให้ นักเรียนต้องซื้อวัสดุฝึกใช้เอง จึงเสียค่าใช้จ่ายเอกชนสูง คือประมาณคนละ 1,845 บาท และ 1,678 บาท ตามลำดับ ฉะนั้น ค่าวัสดุฝึกอาจเป็นค่าใช้จ่ายประเภทหนึ่งที่ทำให้ ค่าใช้จ่ายของนักเรียนสูง

ข้อเสนอแนะ

1. การจัดสรรเงินงบประมาณเพื่อซื้อวัสดุฝึกในแต่ละปีนั้น รัฐบาลไทยควรยึดถือ ตัวเลขจากการวิเคราะห์ประกอบการพิจารณา เพื่อจะได้จัดซื้อวัสดุฝึกให้พอเพียงกับความ ต้องการของนักเรียน

2. เนื่องจากในบางแผนกวิชาที่รัฐบาลไม่ได้เก็บค่าวัสดุฝึก เช่น แผนกวิชาช่าง ตัดเสื้อสตรี และช่างตัดเสื้อชาย นักเรียนต้องจัดหาวัสดุฝึกเอง และจากผลการวิจัยนี้ พบว่า นักเรียนทั้งสองแผนกวิชาต้องเสียค่าวัสดุฝึกถึงคนละ 655 บาท และ 602 บาท ตามลำดับ สูงกว่าอัตราที่รัฐบาลเรียกเก็บซึ่งไม่เกิน 100 บาท ฉะนั้นรัฐบาลควรเก็บ ค่าวัสดุฝึกจากนักเรียนในแผนกวิชาดังกล่าวข้างตน และจัดหาวัสดุให้นักเรียนเสียเอง ก็จะเป็นการช่วยลดค่าใช้จ่ายของนักเรียนลงได้บาง

3. โดยที่การลงทุนเพื่อผลิตนักเรียนโรงเรียนฝึกฝนอาชีพเคลื่อนที่ไม่สูงนัก และประเทศต้องการกำลังคนที่มีฝีมือระดับกลางจำนวนมาก รัฐบาลควรขยายโรงเรียนประเภทนี้ให้มากขึ้น เพื่อสนองความต้องการของประชาชนและเยาวชนในต่างจังหวัดให้มีความรู้ด้านวิชาชีพในอันที่จะไปประกอบอาชีพเพิ่มพูนรายได้ของตัวเองและครอบครัว เป็นกำลังของชาติต่อไป

4. การหาค่าใช้จ่ายเฉลี่ยฝ่ายเอกชน ควรทำการวิจัยเฉพาะภาค แลวนำผลการวิเคราะห์ของทุกภาคมาเปรียบเทียบกัน เพื่อจะได้ทราบว่าแต่ละท้องถิ่นเสียค่าใช้จ่ายฝ่ายเอกชนแตกต่างกันหรือไม่

5. ในการวิจัยเรื่องนี้ถ้ามีผู้สนใจจะทำการวิจัยต่อ ควรจะใช้วิธีสัมภาษณ์ประกอบทุกครั้งเพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น